

Co ti chybí?

Po mém odjezdu do zahraničí se mě hodně lidí často zvědavě ptá, co mi ve Francii kromě rodiny a přátel chybí nejvíce. Já pokaždé hrdě a s jistotou odpovídám, že kromě té rodiny a přátel mi nechybí opravdu vůbec nic. Nikdy jsem neměla problém rychle se adaptovat v novém prostředí, ať už to bylo kdekoliv, a zařídit si to tak, abych se tam cítila dobře, získala co nejvíce zkušeností, procestovala okolí, zúčastnila se zajímavých aktivit a zažila věci, na které pak budu moct dlouho vzpomínat. Postupem času jsem zjistila, že jsem všem pěkně kecala. Ne, nemyslete si, že se mi dělo něco strašného. Měla a mám se pořád stejně dobře, jsem pořád stejně šťastná, mám kolem sebe pořád ty stejné (pozor na germanismy) úžasné lidi a žiju v nádherném městě, které bych díky jeho velikosti spíše přirovnala k větší vesnici, kde se všichni znají a jsou ochotni si nezištně pomáhat.

S přelomem prosince (přelom je rozhraní mezi dvěma měsíci, dvěma čímkoli jiným, přelom jedné věci není možný, leda by měl nějakou zlomeninu - je to přelom mezi listopadem a prosincem, nebo prosincem a lednem? Najdi lepší výraz) jsem si začala uvědomovat, že čím dál častěji odbíhám myšlenkami do Česka. Začaly mi chybět úplně běžné věci, o kterých jsem nikdy předtím ani neměla možnost přemýšlet, protože jsem je brala jako samozřejmost. Mohla jsem je dělat, kdykoliv se mi zachtělo. Třeba se jen tak o volné adventní neděli projít s rodinou po vesnici (udělat náš okruh, jak tomu říkáme) a počítat, kolik lidí má na zahradách nazdobené stromy s blikajícími světýlky. Jít s dědou do divadla. Sednout do auta, pustit si rádio, nahlas si zpívat a projet se plynulou jízdou (ne metodou plazení / stačilo by plazením/, jako tomu je v Nancy) až do centra města. Na křižovatkách pozorovat lidi ve vedle stojících autech a domýšlet si jejich životní příběhy. Vejít do svého domu a ucítit známou vůni. Těšit se na každoroční adventní vánoční koncert hudebky. Zajít si na kávu s přáteli, které znám od malička. Dostat najednou nápad, jít překvapit děti do nemocnice a zorganizovat nehlášené kreativní dílny. Mohla bych pokračovat hodiny a hodiny.

„A české jídlo ti nechybí?“ ptají se známí ve Francii. Ne, nechybí.

Nechybí?

Prý mi české jídlo celé ty měsíce nechybělo.

Kdo to tvrdil?

Já.

Jen co jsme po cestě domů s tatínkem překročili české hranice a ubytovali se v útulném penzionku nedaleko Plzně, nastala debata (najdi vhodné sloveso,

kteřé vyjadřuje právě tuhle situaci) o tom, co si dám na večeři. Musím se přiznat, že čím více jsme se přibližovali českému území, tím více mi tato vysoce problematická otázka přicházela na mysl (není to tak trochu „floskulinka“ – více slovy něco, co lze říci úplně, ale úplně prostince?) a tím více jsem se na české jídlo těšila.

A tak jsem ten večer (chtělo by to čtenáři ujasnit, který večer to vlastně byl – ten, co jsi překročila hranice?) oficiálně a s úctou odstartovala výborným českým chlebem se šunkovou pomazánkou a českými kuřecími řízečky nekonečný degustační týden plný českých gurmánských zážitků. Protože mi vlastně česká jídla vůbec nechyběla. Následující ráno jsem první snídani v Česku po dlouhé době pojala velmi tradičně po česku a pokřtila jsem ji českým rohlíkem s máslem a šunkou. Na oběd následovala česká svíčková. Po příjezdu domů mě Anetka, moje třináctiletá sestra, překvapila velmi ojedinělým nápadem: „Adél, nedala by sis langoš? Mám na něho celkem chuť, dlouho jsem ho neměla.“ A tak jsme vyrazily na langoš. Další den bramborové knedlíky plněné uzeným masem.

A protože jsem ve Francii za čtyři měsíce nic tak pro-trávicí-trakt-těžkého (proč tam máš pomlčky a ne mezery?) nejedla a školní strava se skládala převážně z ryb, mořských plodů a zeleniny, můj žaludek nebyl na takovou změnu evidentně připraven. A tak jsem pravidelně, každý večer, v přibližně stejnou dobu dokráčela velmi pomalým, uvážení krokem do kuchyně, kde jsem každý večer opětovně hledala v domácí lékárnice ty osvědčené bylinné kapky na bolest žaludku. A tak jsem tam každý večer stála, v kuchyni, opřená o linku, vařila si čaj a na lžičku kapala 20 kapek Iberogastu.

Až díky Francii jsem si mohla uvědomit, kolik věcí jsem brala před odjezdem jako samozřejmost. Až díky Francii jsem si mohla uvědomit, že člověk nepostrádá věci, nepostrádá ani tak to jídlo. Postrádá nejvíce ty krásné chvíle strávené s rodinou a blízkými. (jak to říct, aby to nevypadalo lacině? Pravidlo dobrého textu zní – nepiš nic, co už před tebou někdo řekl milionkrát, najdi svoje vlastní vyjádření!!!)